

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric

Anul 2, Nr. 4, februarie 2021

Editorial

Despre darurile lui Dumnezeu!

Prin Pilda talanților rostită în această pericopă din Sfânta Evanghelie, Mântuitorul ne arată că toți oamenii sunt chemați la înmulțirea darurilor sau calităților cu care suntem înzestrați pentru a simți bucuria Dreptului Judecător, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dată celor harnici și darnici. Aceasta are atât înțelesuri duhovnicești, cât și înțelesuri care privesc viața omenească în general, pentru că datoria de a cultiva și dezvolta talanți sau calitățile în folosul semenilor o au toți oamenii.

Sf. Evanghelist Matei spune că Stăpânul Dumnezeu a dat unuia cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui, cel care a primit cinci înmulțindu-i și câștigând alți cinci, cel care a primit doi a adus alți doi, în timp ce Sf. Evanghelist Luca spune că fiecare a primit câte o mină, adică un talant și de la un talant unul a făcut zece, altul cinci, unul niciunul și și-au primit răsplata fiecare după măsură.

Omul stăpân care pleacă departe nu este nimeni altul decât Domnul nostru, Cel care ne-a răscumpărat prin firea Sa omenească pe care a luat-o și cu care S-a înălțat la ceruri, adică a plecat departe, deși ca Dumnezeu este pretutindeni și chiar cu trupul și sângele Său prefăcut sub chipul Sfintei Împărtășanii se află pe toate Sfintele Altare din Sfintele Biserici. Plecarea departe este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu.

Primul lucru care trebuie să îl reținem este că Stăpânul Dumnezeu diferențiază darurile căci împărțirea nu s-a făcut în măsură egală tuturor, unora le dăruiește mai mult, altora mai puțin, ceea ce înseamnă că Dumnezeu în atotștiința Sa cunoaște puterea fiecăruia, ce va săvârși fiecare în viața sa, pe de o parte iar pe de alta pentru că primitorii sunt diferiți după calități sau aptitudini sau chiar dacă toți au primit un talant, după cum spune Sf. Evanghelist Luca, rezultatul este diferit după voința și râvna pe care fiecare a depus-o în lucrarea de a înmulți darurile primite. Această diferențiere a darurilor este baza colaborării și a cooperării dintre oameni dar și

pentru a aprecia bogăția talentelor deosebite. Această inegalitate în cele din afară a creat-o Dumnezeu, ca oamenii să fie deosebiți în cele exterioare, în bogăție, putere, stare, învățătură, pentru a se întrece în înmulțirea virtuților lăuntrice, în credință, bunătate, milă, dragoste, blândețe, smerenie și ascultare, care sunt de mai mare preț decât cele exterioare.

Darurile exterioare le-a dat Dumnezeu oamenilor pentru a sluji celor lăuntrice, căci tot ceea ce este trecător trebuie să slujească veșniciei, după cum tot ceea ce este muritor trebuie să slujească nemuririi. Omul care risipește zestrea darurilor duhovnicești pentru a-și strânge bunuri trecătoare se aseamănă fiului care moștenește aur și îl cheltuie cumpărând țărână. Cel ce a simțit darul lui Dumnezeu în sufletul lui, nu se mai luptă și nici nu mai pune preț pe cele din afară, căci nici Dumnezeu nu caută la ce a dobândit omul în această lume, ci numai la inima omului.

Apoi Stăpânul nu a cerut imediat să îi fie restituite darurile pe care le-a dat pe mâna slujitorilor, ci după multă vreme, după ce a plecat departe deși Dumnezeu nu se depărtează nici o clipă, căci oamenii primesc ajutorul Lui totdeauna, însă plecarea Lui departe, arată că El așteaptă momentul judecării și de aceea noi nu trebuie să judecăm ceva înainte de vreme, căci Domnul va lumina pe cele ascunse și va vădi dând pe față gândurile inimilor oamenilor. Este vorba de Înfricoșata Judecată, când timpul se va sfârși și lucrătorii își vor primi plata după lucrarea lor.

Fie ca Dumnezeu să ne învrednicească și pe noi să înmulțim talanți pe care i-am primit pentru ca noi toți să auzim cuvintele: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria Domnului tău!” Amin.

Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe

(predică la Duminica a XVI-a după Rusalii,

Pilda talanților,

Sf. Ev. Matei 25, 14-30, 7 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cuprins

Întrebări rostite în taină	2
Duminica femeii cananeence	3
Poezie creștină	4
Duminica vameșului și fariseului	7
Duminica întoarcerii fiului risipitor	8
Actualitate	10

Întrebări rostite în taină

Citeam azi cum un sms de promovare¹ a unei companii aeriene a fost decisiv în momentul când o mămică decidea viața sau moartea pruncului său din pânțece. Unele minuni se întâmplă via sms! Mă încântă gingășia lui Dumnezeu (sau a sfinților - a Maicii Domnului, în cazul nostru) în încercarea Sa de a înclina balanța în valoarea vieții și a iubirii, lăsând totuși libertate deplină omului spre a decide ce cale va urma.

Stau însă și mă întreb, ca fiu, ca tată, ca soț, ca prieten, ca om dedicat valorilor de apărare a vieții de la concepție:

Ce aş face dacă aş afla că unii frați nenăscuți ai mei mă așteaptă în ceruri? Aș plânge decizia mamei și m-aș ruga s-o ierte Dumnezeu!

Ce aş gândi dacă aş afla că fiica mea a ales moartea pruncului său? Lacrimi nenăscute aş avea în suflet pentru pierderea nepoțelului meu, pentru eșecul meu ca părinte în a transmite copiilor mei faptul că viața merită prețuită și ocrotită, indiferent de context, de pretexte, de vremuri, de situația financiară, de cât de mari par valorile ce vor să ne răstoarne corabia de pe marea vieții. Cel ce a potolit prin cuvânt furtuna nu ne va părăsi și ne va fi reazem în creșterea copilului, de vom alege viața, neplecând urechea spre vocea ucigașului și tatălui minciunii.

Ce aş face dacă aş afla că soția a ales să avorteze un copil al nostru fără știrea mea? Doamne, iartă-mă, că familia mea a ales moartea, în loc să-și pună nădejdea în Tine! Doamne, sporește-ne iubirea, încât să nu mai repetăm gestul ucigaș și să plângem toată viața cu lacrimi curate faptul că am făcut din pânțece mormântul unuia din copiii noștri!

Unde am fost eu oare când prietena mea a ales moartea copilului ei? De mi-a cerut sfatul, am știut să o consiliesc cu blândețe și dragoste încât să păstreze copilul sau m-am făcut părtaș gândului ei lacom de sânge de prunc nenăscut? Puteam să o ajut să ducă sarcina la bun sfârșit și să dea copilul spre adopție, dacă nu l-ar fi putut iubi defel. Mă îndoiesc că s-ar ajunge aici, căci, odată născuți, mamele renunță mult mai greu la pruncii lor. Bătălia cea mare pentru viață sau moarte are loc în cele 9 luni de sarcină, când nu poți vedea copilul, nu îl poți îmbrățișa, nu te poate privi cu ochii săi inocenți, încât să

mori de dragul lui, atât la figurat, cât și la propriu. Femeile și partenerii lor de viață care aleg avortul nu de reproșuri au nevoie, ci de compătimire, de iubirea noastră, de consiliere psihologică (pentru vindecarea traumelor sindromului post-avort), dar mai ales de Dumnezeu, de ajutor spiritual prin Biserică și slujitorii ei.

Dacă vreodată aş avea ocazia să sfătuiesc o necunoscută să aleagă viața pentru cel/cea din burtică, aş face-o sau mi-ar lipsi curajul? O altă asemenea oportunitate poate nu se va mai ivi niciodată în viața mea. Femeie dragă sufletului meu, nu ucide viața din pânțece! Nu-ți poți clădi viitorul sau fericirea pe mormântul copilului tău.

Dacă aş discuta cu un medic ginecolog avortionist, l-aș lăsa în rătăcirea sa sau i-aș spune că banii pătați de sângele sutelor/miilor de copii uciși îi vor cumpăra doar osânda veșnică? Îndreptarea e posibilă. Unde omul voiește, Dumnezeu ajută.

La vot, aş alege un partid pentru viață (de la concepție) sau unul tăgăduitor al ei? Neutralitate nu există în privința dreptului primordial la viață al fiecărei ființe umane. Cei ce tac pe această temă sunt, de fapt, tot promotori ai culturii morții, în loc să susțină o cultură a vieții în societatea din care fac parte sau pe care o conduc din punct de vedere politic. Viață sau moarte, o a treia cale nu există!

Astfel de întrebări rostite în taina sufletului nostru pot apărea pe parcursul unei vieți. Vom ști oare să dăm răspuns bun? Vom avea în suflet iubirea biblică mai tare ca moartea sau vom cădea pradă acesteia din urmă, ca simbol al societății post-moderne actuale?

Radu Buțu,
asociatiadart.info

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț
Telefon: 0770/271.435
E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206

Redacția:

- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe
- Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitra
- Buțu Monica și Radu
- Șomănescu Mihai
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

¹<https://centrulalexandra.ro/index.php/2021/01/26/un-sms-minunat-a-salvat-viata-unui-copil-nenascut-zboara-cu-copilul-tau-spre-destinatii-exotice/>

Duminica femeii cananeence

O samarineancă anonimă a intrat în istorie pentru că a stat de vorbă cu Iisus. Alături de ea, cam pe aceeași ușa, a intrat și cananeeanca. Multora dintre femeile cu care Iisus a stat de vorbă, sau care au fost implicate în episoade din viața și activitatea Sa, Evangheliștii le-au reținut numele: Maria Magdalena, Marta și Maria, Maria lui Iosie, Irodiada și Salomeea, Ana Prorocița, Elisabeta și bineînțeles Maria, Maica Domnului. E drept că altora, chiar dintre israelitence, nu le-au menționat numele: soacra lui Petru, fiica

este descris foarte sumar, în doar 7 versete. Însă ucenicii aud din gura lui Iisus cuvinte aspre, grave, prea grave, cuvinte pe care nu erau obișnuiți să le audă. Domnul spune: „Nu se cuvine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor”. Da, sunt cuvintele lui Iisus, și Sfântul Evanghelist Marcu le reproduce întocmai (Mc. 7, 27). Mântuitorul Se dusesese acolo intenționat, se dusesese să schimbe o religie, s-o universalizeze, să schimbe mentalitățile oamenilor. Venise să deschidă era unei noi culturi, a unei noi civilizații și Se simțea blocat de conservatorismul local.

Iisus Se arată aici ca Dumnezeu al tuturor, pentru toate popoarele. Totuși, El zice la început: „Nu sunt trimis decât către oile pierdute ale casei lui Israel”. Și atunci, de ce vorbește cu femeia păgână? A vorbi sau a sta cu cineva de neam străin după Legea iudaică era un mare păcat. Îngustimea Legii, judecată în zilele noastre, ne arată

lui Iair, servitoarea lui Caiafa, văduva săracă, văduva din Nain, femeia gârbovă, femeia care o fericește pe Sfânta Fecioară Maria și altele. Femeia cananeeancă face parte din a doua categorie, este menționată întâlnirea ei cu Iisus în paginile Sfintei Evanghelii, dar nu i se menționează numele. Cananeeancă înseamnă locuitoare din Canaan. În vremea Mântuitorului, aceasta era o regiune din Țara Sfântă în părțile Tirului și ale Sidonului, care mai păstra, după 1500 de ani de la Moise, o mică populație din vechea populație peste care au venit evreii, după ce au scăpat din robia egipteană. Poporul condus de Moise a pornit spre țara pe care Dumnezeu o făgăduise strămoșilor lui: Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu le va da o țară mănoasă, o țară frumoasă, o țară unde să se așeze și să rămână. Și iată, la 1500 de ani, rămășițele din cananeeni cucerite de evreii conduși de Iosua mai existau încă pe Pământul Făgăduinței în timpul Mântuitorului. Aici a venit Mântuitorul într-o zi cu ucenicii Săi și L-a acostat pe drum o localnică, o anonimă. Întâlnirea lor e scurtă, dialogul e scurt, totul

cât de egoist era totul, cât de aberant. Ce fel de Dumnezeu poate fi acela care e numai al unui popor? Ce fel de Dumnezeu este acela care face discriminări între oameni din cauza naționalității, din cauza culorii, din cauza culturii? Un Dumnezeu nu poate fi decât Dumnezeul tuturor. Prin toate aceste provocări și cuvinte, Domnul a făcut ca această femeie să-și mărturisească credința, în ciuda faptului că era cananeeancă și nu evreică. Cărturarii vremii, dacă s-ar fi întâlnit cu ea, i-ar fi întors spatele. Hristos face mai mult, stă de vorbă cu ea, îi descoperă credința și, pentru credința ei, îi vindecă fata. Duritatea cuvintelor de la început nu mai contează. Au fost metodice. Cuvintele de plumb aruncate pe inima de durere s-au topit și s-au îndulcit, transpunându-se în mângâiere. Iar după toate acestea urmează vindecarea, ea vine ca un lucru firesc, ca o urmare a rugăciunii, a credinței și mai ales ca urmare a stăruinței în rugăciune. Va fi strigat biata femeie cu disperare. Dacă pierdea această ocazie, alta nu mai întâlnea. Iar stăruința rugăciunii a adus fericitele cuvinte: „O, femeie, mare este credința ta!

Fie ție precum voiești!” Așadar, stăruința în rugăciune întotdeauna înduplecă pe Dumnezeu să răspundă cererilor noastre. Strigătul canaenei este înduioșător, mișcător și cutremurător, un apel la ultima posibilitate: „Doamne, ajută-mă!”. Nici mai mult, nici mai puțin, doar două cuvinte.

Ajutorul femeii a venit tocmai pentru faptul că strigătul ei a pornit dintr-o inimă smerită, dintr-o dorință spre bine. Dacă nu suntem în stare să facem întotdeauna binele pe care-l voim, măcar dorința și tinderea spre bine s-o avem. În creștinism, cu Dumnezeu nu se poate trișa. Nu

Îl putem trata pe Dumnezeu cu jumătăți de măsură, sinceri în una, vicleni și mincinoși în alta. Dumnezeu tratează pe om integral în conștiință, în gând, în faptă, în relațiile cu alții. De abia atunci, trăind astfel, durerile celor de lângă noi vor fi și durerile noastre. La o astfel de trăire și de rugăciune, nu putem auzi decât mântuitoarele cuvinte: „Mare este credința ta; fie ție precum voiești!” Amin.

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Duminica a XVII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 15, 21-28, 14 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat (18 februarie)

**Dumitra
Groza**

Biserica drept-măritoare,
Este frumos împodobită,
Cu nume mărturisitoare
Despre ortodoxia slăvită.

Pomenirea mucenicilor
Este un minunat ajutor,
Al tuturor necăjiților
Și-al bolilor vindecător.

Prin jertfa lor sângeroasă,
Pentru credința în Hristos,
Au renunțat la viața frumoasă
Și-au ales drumul spinos.

Nimic nu i-a putut abate
De la credința adevărată
Și-au renunțat cu demnitate
La tot ce au avut odată:

Pământuri, bunuri, bogăție,
Funcții și slava trecătoare
Și au ales cu smerenie,
Viața cea nepieritoare.

Au răbdat cu bucurie,
Orice chin de trup pierzător
Pentru viața în veșnicie,
Alături de-al nostru Mântuitor.

Nevoințele mucenicilor:
Bătăi, chinuri îngrozitoare,
Sunt cununi strălucite-ale sfinților;
Pentru mucenici îmbietoare.

De-aceea Domnul i-a răsplătit
Cu viață în veșnicie;
Cu toate că vrăjmașul a voit,
Ca piedică tare să le fie.

Și-a trimis fiare sălbatice
Asupra dreptcredincioșilor
Și cu o cruzime atroce
Împotriva mucenicilor.

Dar aceștia, nestrămutați
Fiind în dreapta lor credință,
Nu s-au clintit, și, neînfricați,
S-au rugat cu stăruință.

Prin curajul și nespusa tărie,
Care i-au însoțit mereu,
Au suportat cu strășnicie
Și nădejde în Bunul Dumnezeu,

Atrăgând ca un magnet
Tot ce-i bun în jurul lor,
Chiar înverșunării torționari
Au trecut, adesea, de partea lor,

Văzând cum o forță divină
Îi apăra pe cei chinuiți,
Dându-le atâta putere,
Încât au rămas neclintii.

Ba, uneori credeau că-s morți,
Lăsându-i în baltă de sânge,
De multe ori fiind vindecați
Miraculos, că, Domnul învinge!

Și îngerii Domnului veneau
Trimiși fiind de Dumnezeu
Și rănile, complet, le vindecau,
Pentru credința în Fiul Său.

Torționarii renunțau la forță
Și se declarau creștini,
Văzând puterea lui Hristos
Și neputința celor păgâni.

Împăratul Liciniu a urmat
Lui Maximian în toate,
De la care sceptrul a luat;
Făcând aceeași nedreptate.

Fiind la idoli închinător,
Mare prigonire a ridicat
Împotriva creștinilor,
A celor ce la idoli nu s-au închinat.

Prin porunca sa cea aspră,
Nenumărați ostași au fost uciși;
Oameni educați, cu o cultură vastă,
Care nu s-au lăsat convinși

Să slujească chipurilor cioplite
Și de mână omenească făcute
Din metale prețioase sculptate,
Ce nu puteau nici lor să-și ajute.

Tot din porunca lui Liciniu,
În Sevastia, în lacul înghețat,
Au fost ținuți cei 40 de ostași (ofițeri),
Care, noaptea, Psalmi au cântat.

Tot din porunca lui au fost uciși,
În Nicopolea (Armeniei), 45 de ostași,
Cărora li s-au tăiat mâinile
Și picioarele, apoi au fost arși.

I-a omorât și pe cei 70 de aleși
Ostași și boieri din palatul său
Și 300 de bărbați din Macedonia,
Ce credeau-n adevărul Dumnezeu.

Văzând nelegiuitul că foarte mulți
Defaimă poruncile păgânești,
Oferindu-se cu bucurie morții
Și că cinstesc pe cele creștinești,

A dat ordin să îi caute pe creștinii
Cei mai însemnați și cinstiți,
Obligându-i să se închine idolilor,
Altfel să fie schingiuiți și omorâți,

Nădăduind ca prin frică,
Să-i determine pe supușii lor
Să renunțe la credință;
Și să se-nchine idolilor.

Pretutindeni fiind cercetați
Credincioșii, a fost înștiințat,
Liciniu (ce era în Nicomidia),
Despre Sfântul Teodor Stratilat.

Era născut în Evhaita (289),
Om viteaz, înțelept și educat
(Aproape de cetatea Iraclei),
Unde a fost pus Stratilat (Voievod).

Pentru calitățile deosebite
Cu care a fost încununat:
Frumusețe, viteză, bună-cuviință,
Credință în Dumnezeu-adevărat,

Era iubit de tot poporul
Strălucind în chip potrivit,
Cu frumusețea sufletului
Și cu fapte bune era dăruit.

A fost și mai cunoscut
După ce singur a omorât,
În Evhaita, un balaur ucigaș,
Ce multă lume a îngrozit.

Pe un câmp pustiu,
Într-o prăpastie mare,
Un balaur uriaș se-ncuibase
Devenind o sperietoare,

Pentru oamenii din împrejurimi,
Că ieșea adesea la vânătoare,
Ori de câte ori flămânzea
Și mânca tot ce prindea în cale.

Auzind de aceasta, Sf. Teodor,
Vrednicul ostaș al lui Hristos,
Fiind cu ceata sa pe acolo,
S-a retras într-un loc umbros.

Voia să se odihnească puțin
Pe iarba verde, frumoasă
Înainte de-a porni bătlăia
Grea, cu reptila cea fioroasă.

Avea la el armele obișnuite,
Iar la piept, o cruce prețioasă,
Care îi dădea încredere,
Că lupta va fi victorioasă.

Cum dormea Sfântul liniștit,
Eusebia, o femeie credincioasă,
Din partea de est a cetății,
L-a luat de mână, sfioasă.

(Cu câțiva ani mai înainte,
Eusebia, cu cinste a îngropat,
Corpul Sfântului Teodor Tiron
Care, fusese mult torturat).

Văzând acum un al doilea Teodor,
Cel numit și (Voievod) Stratilat,
I-a povestit cu un glas rugător,
După ce, cu gingășie, l-a deșteptat.

Sfântul, repede s-a ridicat,
S-a rugat cu nădejde lui Hristos
Și pe calul său a încălecat,
Poruncind balaurului fioros,

Să iasă din acea prăpastie!
Și pământul s-a cutremurat
La zgomotul ca de vijelie,
Iar calul, cu picioarele s-a așezat,

Pe capul fiarei cumplite
Și ostașul vrednic al lui Hristos,
Cu credința și sabia pregătite,
L-a ucis în mod spectaculos.

Teodor, în acele clipe fericite,
C-a eliberat ținutul și poporul său
De sub teroarea reptilei cumplite,
Îi mulțumea Bunului Dumnezeu.

Tot poporul din Evhaita a aflat
Și oamenii cei din împrejurimi
Și-atât de mult s-au bucurat
Dorind să se boteze creștini.

„Mare-i Dumnezeuul lui Teodor!”
Când balaurul mort au văzut,
(Se minunau cei din popor)
Și în Domnul Hristos au crezut.

Și foarte mulți s-au botezat,
În numele Sfintei Treimi;
Pe Domnul Iisus L-au laudat
Și astfel au devenit creștini.

Aflând împăratul Liciniu
S-a întristat și a dat poruncă
Unor protectori ai săi, cu soldații,
Ca pe Teodor, cu cinste, să-l aducă.

Sfântul, i-a primit cu onoare
Și trei zile i-a ospătat,
Apoi, i-a trimis cu scrisoare,
S-o ducă păgânului împărat,

Scuzându-se că nu poate pleca,
Pentru că e tulburare în popor,
Dar îl invita să vină personal
Și să aducă și zeii, la Sf. Teodor,

Ca pe oameni să-i liniștească
Și s-aducă jertfă zeilor,
În direct, așa cum li se cuvine,
O asemenea cinste lor.

A folosit acest truc, că voia
Să sfințească pământul străbun,
Cu sângele său, știind, ce avea
Să facă împăratul cel nebun.

Liciniu a gustat momeala
Și singur în capcană a căzut;
Luând cu el 8000 de dregători
Și zeii cei mai de temut.

Ca și în fiecare noapte,
Teodor, din suflet s-a rugat;
Și prin acoperișul desfăcut
O lumină din cer, pe el, s-a lăsat.

Și un glas s-a auzit :„Îndrăznește,
Teodore, că sunt cu tine!
Atunci Sfântul a cunoscut,
Că vremea pătimirii sale vine.

Intrând în camera cea ascunsă,
Cu plângere s-a rugat:
„Mă întărește, Doamne, să pot suferi,
Așa cum și Tu pentru noi ai răbdat”.

Îmbrăcându-se luminos,
Împreună cu cetățenii a plecat
Călare pe calul său frumos
Și pe-mpărat l-a întâmpinat.

I s-a închinat cu cinste:
„Bucură-te, împărate atotstăpânitor,
Iar acesta, l-a sărutat, cu respect,
Lăudându-l în fața tuturor.

A doua zi, împărătescul scaun,
Pe-o movilă a fost pregătit,
Iar, Liciniu, cu toată slava,
Înconjurat de oșteni a venit.

A început a-l măguli,
Pe Sfântul Teodor Stratilat
„Ca mare închinător la idoli”;
Atât pe el cât și cetatea a laudat.

Spunea că vestita cetate,
După fiul zeului Die se numește,
Iracleie, și credea că Sfântul Teodor,
Cu închinăciune le jertfește,

Ca tot poporul să vadă
Osârdia cu care îi cinstește,
Pe marii zei de aur și argint,
Voievodul cetății, și îi slăvește.

„Împărate, fie voia ta!”
A zis Teodor, cu bunăvoință,
„Dar vreau să-i iau în casa mea,
Să-i cinstesc după cuviință.

S-a învoit împăratul,
Ba a fost chiar foarte bucuros,
Că îi cădește cu aromate,
Cu jertfe și li se-nchină frumos.

Ajungând cu ei acasă,
În bucățele mici i-a sfărâmat
Și pe toți săracii cetății
La domiciliul său i-a chemat.

A împărțit cu dărnicie,
Bucăți de argint și de aur
Și a scăpat destul de repede
De „prețiosul tezaur”.

Ușurat, că a adus bucurie,
Celor mai săraci supuși din cetate,
A plecat la întâlnirea cu Liciniu,
Pregătit fiind de moarte.
Știa bine ce-l așteaptă,
În fața crudului împărat;
Își aștepta bucuros sentința
Și avea sufletul împăcat.

Un slujitor credincios a spus
Cum a văzut, pe drum, bucuria
Unui sărac ce-avea în mâini,
Capul de aur al zeiței Artemia.

Întrebat de unde îl are,
A răspuns foarte fericit,
Că Teodor, zis Stratilat,
De la palat, i l-a dăruit.

Auzindu-l pe sutașul Maxenie,
Împăratul s-a cutremurat;
Fiind cuprins de mânie,
Pe Stratilat l-a întrebat.

Și-a început să îl amenințe,
Când Sfântul a recunoscut
Că zeii lor nu au nicio putere,
Nici să-și ajute lor nu au putut,

Când în bucăți au fost sfărâmați;
S-au plecat, toți, neputincioși,
Niciun gest n-au schițat, trecând,
În mâinile oamenilor credincioși.

Ba chiar l-a numit „fără minte”
Pe împăratul cel păgân,
Care se închină idolilor
Și nu adevăratului Stăpân.

Ochii, să-i deschidă a încercat,
Să vadă pe-adevăratul Dumnezeu,
Dar a rămas Liciniu neînduplecat,
Rătăcind pe căile celui rău.

Și scos din minți, a poruncit
Să-l bată pe Teodor cu vine de bou
Și îl băteau fără cruțare;
Sfântul suferind ca un erou.

Câte 600 de lovituri pe spate,
Și alte câte 500 pe pânțele,
Dar le răbda cu demnitate,
Printre slăvitele cântece.

Le spunea că nici bătăile,
Nici sabia nu-l vor îndepărta
De dragostea lui Hristos
Și cu seninătate răbda.

Atunci l-au bătut cu vergi de fier,
Apoi cu unghii (de fier) trupul i-au strunjit,
Cu cioburi sparte îi frecau rănilor,
Dar el pe Dumnezeu l-a slăvit.

În temniță l-au închis și-n obezi
A fost Teodor încâtușat;
L-au lăsat 5 zile fără hrană,
Apoi pe cruce l-au spânzurat.

Sfântul se ruga neconținut
Și niciun geamăt nu scotea,
Răstignit precum Hristos
Și trupul, sfărâmat avea.

Liciniu, socotind că e mort
L-a lăsat pe cruce spânzurat;
Noaptea, îngerul Domnului,
L-a coborât și l-a vindecat,

Făcându-l sănătos precum era
Și sărutându-l i-a zis respectuos:
„Bucură-te și te întărește,
Cu darul Domnului Iisus Hristos.

Îngerul s-a făcut nevăzut,
Iar Teodor a început a cânta:
„Înălțate-voi, Dumnezeu meu,
Și-n veci te voi binecuvânta!”

Înainte de-a se lumina,
Doi sutași trimiși au venit,
Să pună într-o raclă de plumb
Trupul cel neînsuflețit,

Pentru a nu-l lua creștinii
Și să-l arunce în mare;
Apropiindu-se cei doi
Au rămas plini de mirare.

Sfântul Teodor cel răstignit,
De jos, lăuda pe Dumnezeu,
Care a făcut așa o minune
Și nu a uitat pe robul său.

Antioh și Patricie, au zis:
„Mare-i Dumnezeu creștinilor!”
„Te rugăm, mucenice al lui Hristos,
Să ne primești în rândul lor”.

Acești doi sutași au crezut,
În acea zi în Iisus Hristos
Și încă 70 de vrednici ostași
Au ales calea cea de folos.

Liciniu a trimis pe Sixt
Cu încă 300 de ostași,
Dar văzând ei minunile,
S-au făcut cu Teodor părtași.

Mulțime mare de popor,
În locul acela s-a adunat,
Crezând toți în Domnul Hristos,
Dumnezeul cel adevărat.

Și îl căutau pe Liciniu
Voind ei să-l pedepsească,
Pentru că poruncise, tiranul,
Ca pe Teodor să îl osândească.

S-a făcut mare gălceavă
Și tulburare în popor,
Pentru că Leandru a vrut
Să-l lovească cu sabia pe Teodor.

Sixt, slujitorul împăratului,
L-a oprit, și pe Leandru l-a ucis;
Mirapos l-a omorât pe Sixt
Și bătălie crâncenă s-a încins.

Sfântul Teodor i-a oprit
Prin sfaturi blânde, înălțătoare
Și mergea, urmat de oameni,
Pe lângă trista închisoare.

Din lanțuri, strigau cei închiși:
„Miluiește-ne, robul lui Dumnezeu!”
Și lanțurile cădeau singure,
Numai prin cuvântul său.

Sfântul îi slobozea în pace
Rugându-i să-l pomenească.
Toată cetatea s-a adunat
Dorind să îl însoțească.

Cei bolnavi se vindecau
Doar atingându-se de haina sa,
Ori punea mâna peste ei și în
Numele Domnului îi binecuvânta.

Toată cetatea a lăsat zeii
Și a crezut în Iisus Hristos,
Înțelegând rătăcirea împăratului,
Ei au ales viața în Hristos.

Văzând marea tulburare,
Sfântul Teodor i-a potolit;
Spunându-le cu blândețe,
Că ceasul lui s-a sfârșit.

Că trebuie la Domnul să plece,
La Cel în care a crezut mereu;
Le-a urat tuturor supușilor pace
Și s-a rugat din suflet lui Dumnezeu.

Cu „Semnul Crucii” s-a însemnat
Fiind gata de a-și lua zborul,
Pe toți i-a binecuvântat
Și a așteptat pe cel cu toporul.

Și-a dorit să fie dus acasă,
Și îngropat lângă străbuni;
Bucuros că foarte mulți s-au întors
Și-au devenit creștini buni.

Cu cinste a fost înmormântat
De poporul drept-slăvitor,
Cu lumânări și arome tămâiat,
Ca pe un adevărat salvator,

Că le-a arătat calea cea dreaptă,
Credința în Bunul Dumnezeu,
Urcând și ei treaptă cu treaptă,
Nădăruind în Iisus, Fiul Său.

A fost adus apoi acasă

În Evhaita, lângă ai săi părinți,
În data de 8 iunie, zi frumoasă;
Prin sângele său și ei fiind sfințiți.

Multe minuni se făceau
Lângă mormântul său cel sfânt
În Evhaita, zis apoi Teodoropol,
După numele acestui mare sfânt.

Noi îl prăznuim pe 8 februarie
Și îl rugăm să ne fie mijlocitor;

Spre Cereasca Împărăție,
Să ne fie la toți îndrumător,

Să răbdăm, ca și el, cu bărbăție,
Problemele de pe acest pământ;
Să primim cu nădejde și cu bucurie
Către Cer, spre Dumnezeu cel Sfânt!

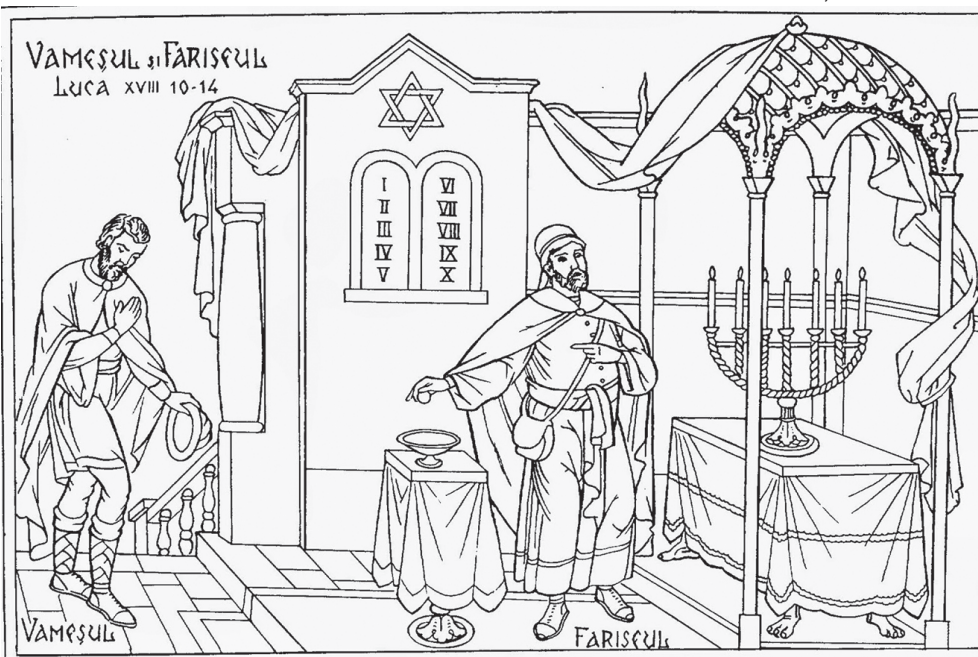
(8 februarie 2021)

Sursă foto: doxologia.ro

Duminica vameșului și fariseului

Încă de la început, aflăm motivul pentru care a fost rostită această parabolă. Aceasta era îndreptată către cei „care se credeau dreți” și „priveau cu dispreț pe ceilalți”. Ceea ce credem despre propria persoană nu este întotdeauna adevărat. Omul este o persoană subiectivă, cât mai ales, una foarte atrasă de mândrie, în cele mai multe cazuri. Multora dintre noi ne complacem în celebra zicală care ne spune că există tendința de a ne dori „adevărul care ne face plăcere, ci nu minciuna

Dacă am fi sinceri, am recunoaște că dacă Dumnezeu ar fi așa de drept, precum am dori noi ca El să fie cu aproapele nostru, ar fi corect ca să fim pedepsiți după măsură. Însă, El e Multmilostiv față de noi, iertându-ne greșelile pe care le-am făcut, dacă ne spovedim. Dar, aceasta nu înseamnă că este atât de milostiv, încât putem să păcătuim la infinit că oricum El ne va ierta. Ceilalți oamenii nu trebuie să fie priviți cu dispreț. Din punct de vedere material, trebuie să

care ne doare”. În realitate, în situația de față, nimeni nu poate să spună despre sine că este drept în totalitate. Chiar și atunci când greșim numai cu gândul lui Dumnezeu, ne arătăm că suntem nedreți față de Atotbunătatea Lui. Însă, noi, de nenumărate ori, ne considerăm nedreți, deoarece ne credem că suntem foarte dreți. Un om care, cu adevărat, a fost drept, lov, nu s-a considerat nedreptățit și chiar a putut să spună că „Domnul a dat, Domnul a luat, binecuvântat fie numele Domnului în veci vecilor.” Însă, de asemenea, nu trebuie să confundăm dreptatea lui Dumnezeu cu dorința ca să se facă dreptate cu ceilalți. În primul rând, după cum bine știm, Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a spus că „să nu judecați, ca să nu fiți judecați”. Trebuie să iubim pe cel păcătos, însă, să urâm păcatul.

privim cu admirație la modelul de viață sfântă și desăvârșită pe care a avut-o Mântuitorul nostru Iisus Hristos, încercând să ne trăim pe cât ne este cu putință să îi urmăm exemplul de trăire pe care ni l-a lăsat. În ceea ce privește greșelile celorlalți, trebuie să ne rugăm la Dumnezeu ca să îi îndrepte pe aceștia și să ne ferească și pe noi să cădem în greșelile pe care le-au comis aceștia. Iar, în ceea ce privește partea materială, nu trebuie să îi invidiem pe cei care o duc mai bine decât noi, rugându-ne pentru aceștia ca

ei să nu cadă în păcatul lăcomiei după avuții, iar în ceea ce privește pe cei care o duc mai rău material din punct de vedere financiar, trebuie să îi ajutăm după putință și să nu râdem de aceștia că o duc așa rău.

La început, aflăm că doi oameni am mers „ca să se roage”. Însă, după cum vom vedea, mai departe, Dumnezeu a primit doar rugăciunea unuia dintre aceștia. De aici, deducem că a ne ruga nu este suficient. Rugăciunea nu trebuie să fie făcută în mod formal. În afară de rugăciunea cu buzele, trebuie să ne străduim să dobândim pe cea făcută cu mintea și inima.

Deși fariseul își începe rugăciunea cu cuvintele „Dumnezeule, îți mulțumesc”, totuși, nu vorbim despre o rugăciune de mulțumire, așa cum am putea să credem la o primă vedere. A-l mulțumi lui Dumnezeu

Duminica vameșului și fariseului

înseamnă a a-l fi recunoscători pentru tot ceea ce El ne-a oferit.

Apoi, citim formula „nu sunt ca oamenii ceilalți”. În biserică, nu suntem ca la școală. Nu ne comparăm cu ceilalți. Ori suntem admiși în Împărăția Cerurilor, ori avem emoții să nu fim respinși. Toți suntem fiii lui Dumnezeu, așa cum recunoaște în rugăciunea „Tatăl nostru”.

Spre deosebire de cei „răpitori, nedrepti și adulteri”, care poate, între timp, s-au îndreptat de aceste păcate, fariseul își strângea pentru fiecare câte un păcat. Cel care greșește, face un păcat. Cel care osândește pe cel păcătos, își primește pedeapsă pentru fiecare dată când îl bârfește pe cel ce a greșit. Imaginea pătată a aproapelui cu greu mai poate fi îndreptată.

Prin faptul că zice „ca și acest vameș”, observă că pentru fariseu, mai important era persoana care se afla în apropierea lui decât Dumnezeu. În fapt, în loc ca ochii lui să fie îndreptați către Domnul, el trăgea cu ochiul în spate ca să vadă pe cine poate să judece.

Degeaba, fariseul postea „de două ori pe săptămână”, deoarece neconsumând mâncare de sânge, în schimb, își otrăvea propriul suflet, prin clevetirea vameșului. Aceasta nu înseamnă că trebuie să spunem că nu postim de bucate, deoarece e mai greu să postim de păcate, fără cel obișnuit. În schimb, cei care suferă de diferite afecțiuni medicale, pot cere de la duhovnic binecuvântare de a mai ușura postul. Însă, nu trebuie să ne prefacem bolnavi.

„Zeciuiala” fariseului era făcută tot din mândrie. Dacă în cazul postului, Mântuitorul ne-a cerut să nu ne arătăm că ținem post, tot așa, în cazul milosteniei, ne-a lăsat ca poruncă „să nu știe dreapta noastră de ce face stânga noastră”. Binele se face în ascuns, nu la vedere.

Vameșul nu sta „departe” doar din punct de vedere fizic, cât mai ales duhovnicesc, însă, paradoxal, el era

cel înaintat duhovnicește. Dumnezeu ne-a zis că, în realitate, „cei din urmă vor fi cei dintâi, iar primii vor fi cei din urmă”. Însă, trebuie să evităm să stăm departe de suferințele aproapelui. Dar, trebuie să evităm să stăm aproape în anturajele păcătoase.

Vameșul nu îndrăznește să se uite „către cer”. Această nu se întâmpla pentru că era prea atras de averile materiale. Văzându-și neputința, se considera așa nevrednic încât nu îndrăznește să aibă privirea direct ațintită către Dumnezeu. Atunci când i-am greșit cuiva, nu avem curaj să ne uităm în ochii celui a cărui l-am nedreptățit. Însă, aceasta trebuie să fie urmată, totuși, de puterea de a ne cere iertare, și nu la o închidere în sine, pentru tot restul vieții noastre.

Vameșul își „bătea pieptul”, ceea ce ne arată că rugăciunea pe care o făcea acesta era făcută din inimă. Fariseul nu reușea să își depășească propriul orgoliu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a spus că doar „cei curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu”. Însă, vedem că tocmai acești oameni care își doresc să aibă inimă fără pată, se consideră nevrednici de a se apropia de Dumnezeu. În schimb, cei trufași consideră că prin telescopul mândriei pot fi ca Dumnezeu, însă, ei uită că tot ceea ce văd, e departe de ceea ce se întâmplă în realitate.

Așadar, înțelegem că dacă fariseul s-a lăudat înaintea lui Dumnezeu cu milostenia lui fățarnică, în schimb, vameșul L-a rugat să îi fie milostiv. Dacă primul a pierdut milostenia oferită, al doilea a dobândit ceea ce ceruse. Vameșul a împlinit ceea ce făgăduise Hristos: „cereți și vi se va da”. Însă, tocmai aici e cheia. Contează ceea ce cerem să avem. Amin.

Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin

(reflecție la Duminica a XXXIII-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 18, 10-14, 21 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Duminica întoarcerii fiului risipitor

De obicei, eroii sunt sărbătoriți de urmași. Ne amintim de eroii căzuți în războaie, de marii conducători ai statelor, de oamenii de știință, marii inventatori, eroii culturii, marii scriitori. În Biserică, avem și noi eroii noștri: mucenicii, nevoitorii din pustie, marii ierarhi și teologi de la Sinoadele Ecumenice, întemeietorii și conducătorii de obști monahale, sfinții făcători de minuni. Dar astăzi sărbătorim un fiu risipitor! Ce personalitate să fi fost acest fiu risipitor, încât să i se dedice o duminică în anul bisericesc? Ce faptă importantă va fi făcut acesta, încât să merite o atenție atât de mare din partea noas-

tră, a tuturor creștinilor ortodocși?

Trebuie spus încă din capul locului că fiul risipitor nu este o persoană reală, ci eroul unei parabole, unei povestiri spuse de Mântuitorul, „Pilda fiului risipitor”. Așadar, este un personaj fictiv, lucru ce schimbă perspectiva noastră asupra lui, deși nu foarte mult. Până la urmă, un erou, fie el real sau fictiv, este pozitiv sau negativ, și asta ne captează atenția.

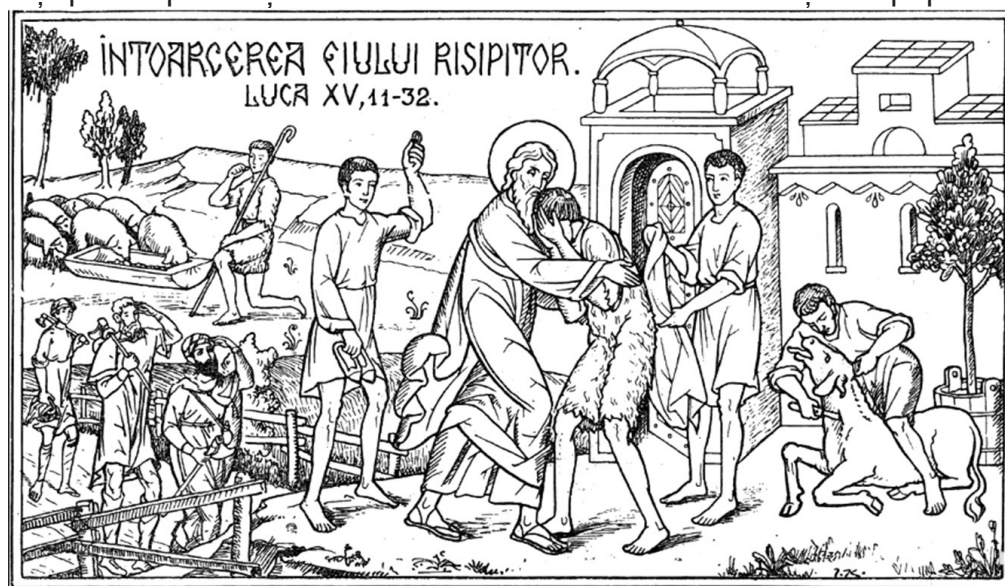
Pe drumul dinspre Galileea spre Iudeea, Iisus tocmai discutase aprins cu fariseii și cărturarii despre primirea celor ce se întorc la pocăință, a păcătoșilor, a vameșilor care Îl urmau

pe Mântuitorul în număr mare. Fariseii cârteau legat de acest aspect și nu arătau bunăvoință față de cei păcătoși care doreau să-și schimbe viața. Ei erau dreți și considerau că sunt singurii vrednici de a fi selectați și prețuiți de Dumnezeu. Prin urmare, păcătoșii trebuiau repudiați.

Domnul le va fi spus: Nu e important să-i ții departe și să-i pedepsești pe cei răi, după păcatele lor; dimpotrivă, important e să-i faci să se întoarcă de la păcat la virtute, la îndreptare. Nu e important să-i judeci, important e să-i schimbi. E ușor și comod să-i judeci, dar mai greu este să-i faci să-și înțeleagă păcatele și să nu le mai repete. Dacă răsplătești cu rău pentru rău, îi ții pe cei păcătoși în starea în care sunt. Dar

În principiu, un om drept e îndreptățit să ceară dreptate împotriva unui păcătos. Dar ce ne facem dacă s-ar inversa rolurile, și dreptul ar trece în locul păcătosului? În această situație, el cum ar dori să fie tratat? După dreptate sau cu milă, cu înțelegere, cu iertare, cu bunătate? Vedem că intervine aici apelul la omenie. Din postura de om care a greșit, dreptul de dinaintea n-ar mai gândi la fel. S-ar bucura să fie iertat. O bucurie pe care din postura de drept nici n-a putut-o întrezări, ca s-o aprobe, s-o mijlocească. Din postura de om care a greșit, iertarea tatălui din parabolă i se pare un miracol binevenit. Din postura dreptului, i se pare o nedreptate, când cei care au greșit sunt alții.

Învățătorii poporului evreu aveau altă măsură, diferită de a lui Iisus.

trebuie ca ei să devină din răi, buni. Degeaba îi pedepsim dacă nu facem din ei oameni mai buni. Dacă ne gândim la Dumnezeu, El Se bucură când primește mărturisirea unei greșeli, nu când pedepsește.

Am putea spune că păcatul dreptilor este acela că se uită chiorăș la păcătoși. Ei cred că au dreptul să-i judece pe ceilalți. Cei dreți doresc să se facă întotdeauna dreptate, după adevăr. Dar uită că pe lângă dreptate, mai e și iertare, mai e și bunătate. Desigur, dreptatea și adevărul sunt noțiuni de cinste în morală, dar ele trebuiesc întregite prin bunătate și iertare. Desigur, atunci când prindem o fărâma de dreptate de partea noastră, de cele mai multe ori o ținem sus ca pe un steag de biruință și strigăm: Să se facă dreptate! Dar cine e împotriva dreptății? Măsura creștină nu e împotriva dreptății. Dar în unele situații omenești, ea mai cunoaște și alte soluții de ieșire din aceste situații, prin omenie.

Ei n-au înțeles niciodată acea lege de aur: „Ce vrei să-ți faci ție oamenii, aceea fă-le și tu lor”. Nici acum nu înțelegeau de ce Domnul îi admitea în jurul Său pe vameși și pe păcătoși, și chiar mânca împreună cu ei. Ei nu înțelegeau că Hristos intra în casele care I se deschideau, la păcătoșii care se întorceau de la păcatele lor. De aceea, Iisus le-a spus

mai multe pilde, printre care și aceasta a fiului risipitor, în care unul din protagoniști îi preînchiupia chiar pe ei. Principala învățătură pe care o scoatem din întâmplarea povestită de Mântuitorul este aceea că orice întoarcere de pe drumul păcatului este posibilă.

Orice întoarcere însoțită de căință e primită de Dumnezeu și e binecuvântată cu iertarea tuturor greșelilor. Acesta este înțelesul curat al parabolei, sensul ei practic și adevărat. Așa a dorit Mântuitorul să-l fie înțeleasă pilda, să se arate cât de mare e bucuria întoarcerii unui fiu rătăcit, în cer și pe pământ. Ne putem opri aici cu tâlcuirea parabolei, dar ar mai fi câteva întrebări de lămurit, legate de întoarcere și iertare. De pildă, când se iartă păcatele celui care se întoarce? Din parabolă, răspunsul e simplu: se iartă în momentul întoarcerii, când cel plecat și întors e acceptat din nou în casa tatălui său.

Totuși, în canoanele Bisericii există atâtea îndrumări de penitență îndelungată, unele păcate

se pedepsesc cu oprirea de la Împărtășanie pe un an sau doi, sau chiar mai mulți, și se dau și alte canoane, precum facerea de milostenie, metanii, post etc. Problema pare a se complica puțin, nu mai e tot atât de simplu ca în parabolă. Atunci, când se iartă păcatele? De ce unele se iartă îndată, iar altele numai după lungi penitențe? Trebuie subliniat încă de la început că actele de penitență sunt necesare, deoarece există în practica și învățătura Bisericii, fiind recomandate de către duhovnici și Sfinți Părinți cu experiență duhovnicească.

În principiu, Dumnezeu primește cu bucurie orice întoarcere și iartă. Condițiile de amănunt, cum, când, cu canon sau nu, sunt im-

portante și ele, fiindcă fac parte din pedagogia lucrării cu sufletele, dar ele sunt toate supuse legii iertării. Iertarea se dă oricum, dar pocăința trebuie să rămână statornică și înainte, și după iertare. În momentul mărturisirii, al spovedaniei, al întoarcerii la Dumnezeu se dă iertarea, la fel ca în cazul fiului risipitor. „Astăzi vei fi cu Mine în Rai” îi spune Hristos tâlharului de pe Cruce și, prin el, și nouă, celor ce dorim să ne schimbăm viața. Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la Duminica a XXXIV-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 15, 11-32, 28 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

ACTUALITATE

„Cel mai mare scriitor englez în viață” a trecut la Ortodoxie

În timp ce în România unii fac petiții împotriva Botezului ortodox, în Occident, lumea bună nu se sfiește să se apropie de această Taină a Bisericii. Ultimul nume mare de pe această listă este scriitorul englez Paul Kingsnorth (49 de ani), R3Media anunță în exclusivitate.

Botezul lui Kingsnorth a avut loc chiar de Boboteaza din acest an, la Mănăstirea Românească „Izvorul Tămăduirii” din Irlanda.

Scriitorul a fost botezat de către un preot român.

Romancier, poet și activist de mediu, Kingsnorth a fost descris de către jurnalistul britanic Aris Roussinos de la Washington Examiner drept „cel mai mare scriitor englez în viață”. Talentul său a fost comparat cu cel al clasicului britanic Robert Graves.

Născut ateu, Kingsnorth a devenit un activist ecologist fervent, lansând proiectul „Dark Mountain” în 2009. În această calitate, devenise un favorit al mediilor progresiste, inclusiv al celebrei rețele Open Society.

Ceva s-a schimbat, însă, în viața scriitorului englez și acesta a început să caute informații despre creștinism. În 2017 a părăsit proiectul „Dark Mountain”, iar în 2020 căutările sale s-au încheiat: a decis să se boteze creștin-ortodox.

Paul Kingsnorth scrie pentru Financial Times, Daily Mail sau New York Times. Scriitorul trăiește în Irlanda, la o fermă, alături de familia sa.

Sursă foto: latimes.com

„Dara de la Jasenovac”, propunerea Serbiei pentru Oscar,

i-a încăierat pe sârbi și pe croați

Filmul „Dara de la Jasenovac” este propunerea Serbiei din acest an la categoria „Cel mai bun film străin” și prezintă povestea unei fete sârbe din Croația, care ajunge împreună cu familia sa în infamul lagăr de exterminare de la Jasenovac, amenajat de autoritățile fasciste de la Zagreb pentru sârbi, evrei, țigani și alte persoane considerate indezirabile.

Filmul este dramatic, prezentând în detaliu

atrocitățile pe care autoritățile croate le-au făcut asupra prizonierilor de la Jasenovac, inclusiv copii. Cruzimea tortionarilor croați i-a îngrozit, uneori și pe naziști, iar regizorul Predrag Antonijevici nu s-a sfiit să arate asta.

Lansarea peliculei în Statele Unite a stârnit, însă, un adevărat scandal în Croația, care acuză partea sârbă că a făcut un film „anti-croat”. Ca totul să capete aspecte și mai dramatice, merită

menționat că scenariul este scris de Natașa Dragulić, o scriitoare sârbă născută în Croația, care a părăsit această țară la 16 ani, din cauza operațiunii „Storm”, care a curățat etnic provincia Krajina de sârbi în timpul războaielor din anii 90.

Cu toate acestea, regizorul filmului, Predrag Antonijević, a declarat presei croate că filmul nu este îndreptat împotriva acestei țări și că trebuia făcut mai devreme, astfel încât rănilor comune să se vindece.

„Am vrut să facem acest film de foarte mult timp de vreme ce nu exista niciunul pe acest subiect. Este un subiect extrem de dureros, care

marchează într-un fel relația dintre Croația și Serbia. Îmi pare foarte rău că nu a fost făcut acum 50 de ani, pentru că vorbește despre răni comune, trecut și co-existență. Dacă ar fi fost realizat mai devreme, poate aceste răni s-ar fi vindecat”, a spus Antonijević, care este unul dintre prietenii lui Oliver Stone.

Regizorul spune că se aștepta ca filmul să fie folosit politic, ceea ce a înveninat atmosfera. Antonijević a comentat și acuzațiile din Statele Unite, conform cărora ar fi un film anti-croat și anti-catolic.

„Ați auzit de criticile venite din Statele Unite, unde scriu că este propagandă anti-catolică și anti-croată. Spun cu toată responsabilitatea că filmul nu este anti-croat și separă mișcarea us-

tașă de Croația. Sper să vă uitați la film și să vă convingeți singuri”, a declarat cineastul pentru Slobodna Dalmacija, citat de B92.

Aceasta a adăugat ca filmul să nu aibă soarta unei alte pelicule despre conflictele din fosta Iugoslavie, The Savior, care a fost interzis în Croația pe motiv că arată o scenă în care paramilitari croați execută civili bosniaci.

Antonijević spune că nu a avut probleme de la lansare, dar scenarista care este născută în Croația a primit amenințări. El spune că nu este normal și că așa cum el aplaudă filmul bosniac despre măcelul de la Srebrenița comis de sârbi în Bosnia, așa ar trebui să fie primit și filmul său despre lagărul de la Jasenovac.

Îndemnurile regizorului sârb nu au fost prea bine primite, deoarece cele două tabere s-au războit pe paginile de internet. Scandalul a fost atât de mare pe celebra pagină IMDB, încât la un moment dat administratorii au blocat posibilitatea de a acorda recenzii filmului. Sârbii dădeau numai note maxime, în timp ce croații răspundeau cu minimele, asta deși nici unii, nici alții, nu l-au văzut, fiind lansat doar în SUA.

Într-un final, IMDB a redeschis astăzi posibilitatea de a nota filmul. Lagărul de la Jasenovac a fost un complex care cuprindea cinci tabere, în care au fost internate minoritățile naționale din Croația. Față de lagărele din Germania, cele de la Jasenovac s-au distins prin cruzime și uciderea prizonierilor în mod brutal, individual, cu cuțite, topoare și ciocane.

Conform celor mai „optimiste” surse, numărul victimelor a fost de 70.000, iar cele mai pesimiste vorbesc despre peste 100.000. Dintre acestea, cel puțin 20.000 au fost copii cu vârsta sub 14 ani.

Sursă foto: FirstShowing.net

Epoca urii

Suntem în plină epocă a urii. Dacă ai valori religioase, te raportezi la tradiție sau pur și simplu, vrei să-ți vezi de treaba ta fără să-ți exhibi superioritatea față de alții sau nu vrei să „semnalizezi” că ești „de partea bună a istoriei” ești o țintă.

Cei care ne conduc – și aici nu mă refer neapărat la actuala coaliție de guvernare – pentru că ea este o expresie a unui curent mai larg – îi disprețuiesc pur și simplu pe cei care nu sunt de acord cu ei.

Asta e constatare care s-a verificat ușor în ultima săptămână. Întâi, a fost incendiul de la Matei Balș. Pentru că primul responsabil pentru

această tragedie a fost unul de-al lor, cei care au puterea azi s-au repliat repede: au mutat atenția pe nenorocirea de la Suceava, folosindu-se de moartea acelui copilăș pentru a acoperi morții de la Matei Balș.

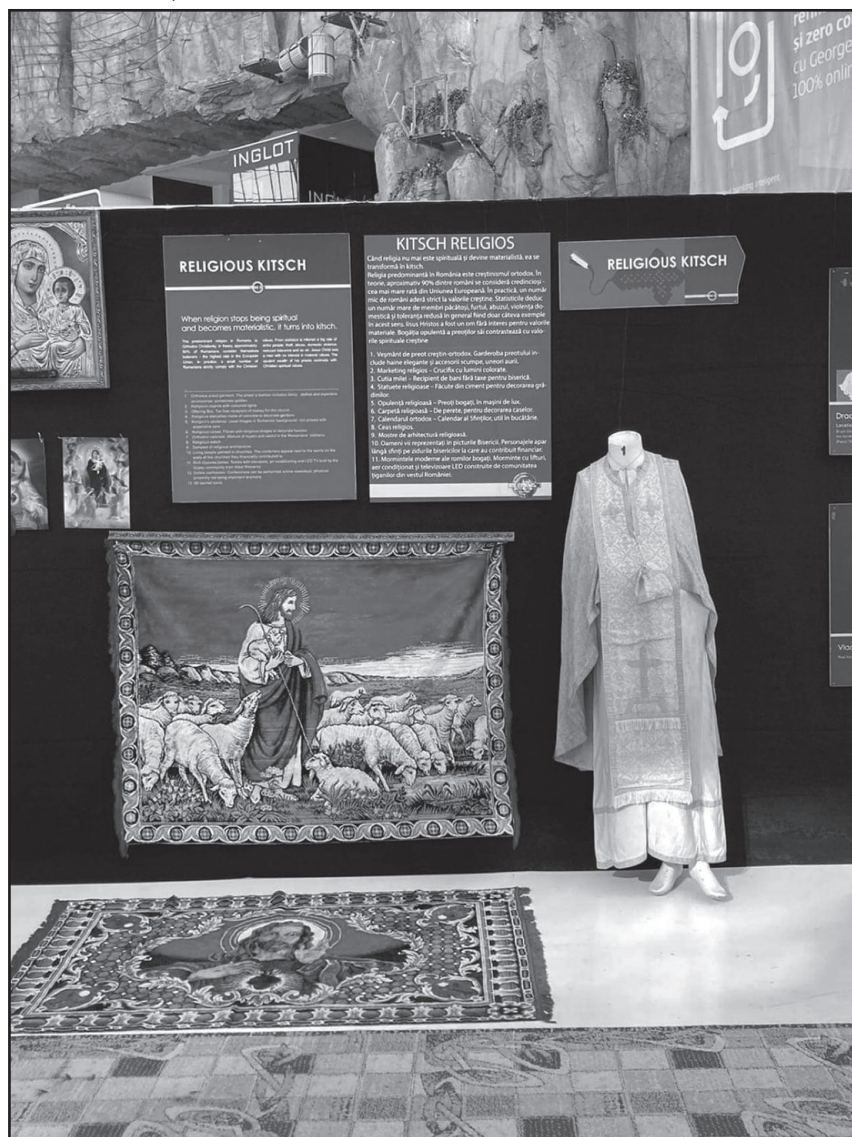
Dar asta n-a fost suficient. Tot ei, prin presa lor, au scos de la naftalină un material reîncălzit despre abuzurile fostului episcop Corneliu al Hușilor. Nu mă înțelegeți greșit, faptele sunt îngrozitoare, nu există scuze pentru ce s-a întâmplat acolo, dar modul în care s-au făcut publice acele imagini miroase a diversiune. Adică: publicația respectivă nu mai scrie pe subiect de pe 21 decembrie 2020. Și la două zile de la incendiul de la Balș își dau seama că au imaginile astea și le scot.

(continuare în pagina 12)

Epoca urii

(urmare din pagina 11)

Adică la peste o lună și jumătate de la ultimul articol pe subiect. Și acelea nu erau imagini nemaivăzute, erau imagini de la dosar. Era un subiect, cum se spune „de ținut mai târziu, la nevoie”. Și nevoia a venit, alarma a sunat în momentul în care tragedia de la Balș risca să devină periculoasă pentru omul lor. Era nevoie de un debușeu.

Cum acoperi un eveniment care poate provoca emoții negative față de tine? Prin amplificarea altor emoții negative, mai puternice, mai intense, față de altcineva. Și s-au amplificat: din două în două zile, breaking news cu abuzurile. Deja cunoscute.

Așa că în loc ca săptămâna trecută să vorbim despre o tragedie care ne privește pe toți, în care suntem implicați financiar toți, am stat să dezbatem două evenimente particulare, singulare, care au impact real minim. Felul cum s-a

direcționat atenția spre botez, cum a apărut la fix și inițiativa petiției, care apoi a primit certificatul importanței prin preluarea în exterior, a fost magistral.

Acum a venit și cazul expoziției de la AFI Cotroceni. Trecând peste ironia ca tocmai un Mall – templul kitschului – să găzduiască o expoziție despre kitsch, nu putem să nu sesizăm exhibarea fără nicio remușcare a analfabetismului cel mai primitiv, barbar, care generează ură, vorba profesorului Cătălin Raiu.

Și unde? Într-un loc extrem de circulat, în care copiii au acces nemijlocit, totul la vedere. Nu-mi aduc aminte de un gest asemănător făcut de tradiționaliști (generic vorbind) față de cei diferiți în ultimii 30 de ani. Nici pe departe. De altfel, nici nu stă(tea) în caracterul nației noastre.

Exemplele de mai sus nu sunt decât acțiuni ale unora care se știu la putere, siguri pe ei, convinși că „tabăra cealaltă” nu are mijloacele să răspundă pe măsură. Asta este toleranța lor, cea pe care au clamat-o ani de zile.

Mai e ceva: ura revărsată asupra Bisericii și preoților, a tradiționaliștilor, a celor „altfel” reprezintă și frustrarea pe care nu și-o pot manifesta față de lipsurile tot mai evidente ale idolilor pe care și i-a creat această generație.

În spatele sloganelor și lozincilor simt și ei că idolii lor, reprezentanții lor, sunt de fapt niște limitați care nu pot livra ce-au promis. Dar pentru că și această generație are toate tările pe care le-a criticat la poporul român, la care se adaugă infantilismul, nu poate accepta răspunderea pentru eșec și dă vina pe altcineva.

Cum „Dignia” și „PSD” și-au epuizat potențialul de țap ispășitor, a mai rămas Biserica și oamenii tradiției. Nu cred, sunt sigur că frustrarea față de vremurile grele ce vor urma va duce la explozii sociale. Și aceste explozii sociale vor avea nevoie să fie direcționate spre niște țapi ispășitori convenabili. Nu e greu să-i identificăm.

Suntem în plină epocă a urii.

Sursă foto: aktual24.ro

Articole de **Mihai Șomănescu**,
r3media.ro